

Hanusz Gyula

Jelentés az Operencián túlról

Augusztus 20-án az Óperencián túl tartotta szokásos, évi szupertitkos nagygyűlését az SzMFP (tájékozatlanok kedvéért: Szabad Magyarörmény Flekkenevők Páholya).

A dolog úgy kezdődött, hogy azon vettük észre magunkat: az M7-esen robogunk, miközben a mikrobusz egyre hangosabban kattog.

Ezért - Jenővel az élen - valamennyien megnyúlt fülekkel hallgatóztunk, és valahányszor megálltunk, szertartásosan körbevizsgáltuk a kocsit.

Nyomunkban *Fancsali Mária* családi Opelje döngött padlógázzal. Megállapíthattuk, hogy ebben az Opelben padlókormány is van, mással ugyanis nem magyarázható, hogy Mária időnként mindkét kezével integetett nekünk, pontosabban a mikrobusz végén, a ficakban, kertiszéken kucorgó Saroltának, aki - lévén a legjobb kilátása - időnként felkiáltott:

- Nézzétek, mit csinál Mária! vagy: - Most előznek bennünket a Sasiék!

Végül minden baj nélkül megérkeztünk, magunk után csábítva egy ártatlan, német rendszámú gépkocsit is, amely a Fancsali-kocsi (illetőleg a legelő haladó mikrobusz) minden mozdulatát követte. Nekem feltűnt ugyan, hogy a kackiás bajusz máshonnan, nem Németországból ismerős...

Aztán lefékeztünk a Benedek hacienda titkos bejárata előtt, amely azonnal kinyílt a mögötte várakozó "egyenruhás Cerberus", azaz *Benedek Kati* keze intésére. (Ha Benedek Kati, akkor nem "Cerbera" lenne jó a "Cerberus" helyett? - a szerk. nyelvtani kérdése.) Meglepődve tapasztaltuk, hogy a német gépkocsi oda is követ minket, végül Fancsali Mária közölte, hogy a kocsi utasai Nagybánya mellett élő erdélyi rokonai - a németországi rendszám tehát romániai.

Na, ezt jól megfigyeltük... A kackiás bajusz tulajdonosa ugyanis háromgyermekes, erdélyi családapa.

Miután kifűjtük és bemutattuk magunkat, a korábbi vérszerződés titokzatos megújítása következett, Benedekék finom szilvapálinkájának ünnepélyes kortyolása által. Ezután ismét gyerünk, autóba!

Almádi szép, de kicsi templomát nem ekkora közönségre méretezték, így jónéhányan a kapun kívülre szorultunk - sebaj, itt legalább volt levegő. Míse után előbb a felújított Szent István-szobor, majd a gyönyörűen sült, friss kenyerek felszentelése következett a templomkertben, ezek után világi jellegű ünnepség államtitkári ünnepi beszéddel, színészi versmondással és dalénekléssel tarkítva.

"Kenyértörésre" is sor került, bár ez lassan ment, hiszen kissé életlen volt a kés, forró a kenyér, ezért aztán marcangoltunk, de ügyetlenek voltak a marcangoló kezek is.

Visszatérve a Benedek haciendára, kezdetét vette a lényegi (mondhatni: a címadó) program. Jenő főszakács ugyanis (a mikrobusz csattogásáról időlegesen elfeledkezve) egyik kezében hajszáritóval, másikkban tűzpiszkálóval szertartásosan körbetáncolta a flekkensütő állványt.

Korántsem egyedül!

Ezen ünnepélyes foglalatosságában fényes és főpapi segédletet nyújtott neki *Szongott Gábor*

flekken-főtitoknok.

Ezenközben Sarolta nagymester-asszony két főasszisztensével (Kati és Mária) a magunkkal hozott saláták és körítések elővarázsolásába fogott.

A terepen ugyanekkor kisebb-nagyobb csoportok alakultak a titkosan kezelt témák megtárgyalására (úgy mint: családfa, rokonság, erdélyiség és örménység). És, persze, kert-szerte szállt az illat...

A flekken első adagjainak megjelenése pillanatában a nagyülés résztvevői (mondhatni: egy emberként) munkacsoportokra oszlottak és csak élvezkedő duruzsolásuk hallatszott.

Később néhány merészebb halandó (nem rituális) fürdése is helyet kapott a programban.

Ezek után a legközelebbi jövő teendőinek megbeszélésével, valamint az erdélyi magyarörmény módra szokásosan hosszúra nyúló búcsúzkodással volt módunk még tovább gyötörni a végsőkig kifárasztott háziakat.

Az önfeláldozó, vendégszerető Benedek-famíliának éppen ezért ezúton is köszönetünket fejezzük ki mindenért.

A hazafelé tartó úton aztán Jenő ismét fülelt a gépkocsi kattogására.

De esőben és tűzijáték előtti csúcspogalomban mégiscsak szerencsésen hazaszállított minket.

Köszönet a Nagymestereknek és Asszisztenseiknek összes fáradozásukért!

(*A szerk. megjegyzése:* a szerző múlhatatlan hibája, hogy nem domborította ki eléggé, miszerint efféle flekkensütésre évente igen sokszor kellene sort keríteni. Vagy sok Szent-István-nap kellene. Már ugye akkor, ha szeretjük a flekkent. Való igaz: szeretjük. És remélhetőleg - legalábbis nyaranként - egyszer, továbbra is összegyűlünk "titokban".)

Emlékezzünk 1848/49 hőseire

A II. kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzat (lapunkban is közzétett) pályázatának díjazott tanulmánya - a szerzők munkáját kis rövidítésekkel, folytatásban közöljük.

Nyéki Tamás - Tóth K. József

Az 1848-1849- es események magyar- örmény szereplői

(második rész)

Különálló emléket még egyik nemzetiség sem kapott, van tehát mit pótolnia a hősökre emlékező magyarságnak. Tisztelettel kell meghajolnunk a Magyarorszáért küzdő, életüket, vagyonukat és sokszor családjukat is feláldozó örmények, zsidók, németek, románok, szerbek, szlovákok, ruszinok, horvátok, cigányok és más, nem magyar származású, de magyarul érző és gondolkodó hősök emléke előtt.

Gyűjtésünk nem teljes, de nem is lehet az. Maga a téma is nagyon tág teret ad a kutatónak - reméljük azonban, hogy munkánk mégis sikerrel járt, valamelyest felkutattuk az örményekhez kapcsolódó emlékeket, még ha sok esetben vitáznának is velünk az olvasók és bírálók. Ha munkánk nem is teljes, jó kiindulási alapja lehet egy későbbi, nagyobb gyűjtésnek...

Kiss Ernő altábornagy és Lázár Vilmos ezredes emlékhelyei: